

J. K. Rowling ismét megálljt parancsolt az ?rületnek

2025 január 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

NEM MIND ARANY – Imane Helif esete és aranyérme civilizációs mérföldk?: a 24. órában vagyunk.

A történelem során az orvostudomány számos olyan módszert dolgozott ki, amelyr?l évekkel, évtizedekkel kés?bb

kiderült, nemhogy nem használ, hanem felér egy brutális kízással. Ebben, azt hiszem, amikor még a maihoz képest gyerekcipőben járt a pszichiátria és az elmebetegek gyógyítása, életminőségüknek javítása, éllovas volt. Ilyen volt például a XX. század elejétől alkalmazott elektrosokk-kezelés vagy a nagyjából ugyanebben a korszakban kitalált és sajnos betegeken is alkalmazott lobotómia, amelynek során külső behatolás útján a homlokleány kérgét elvágták az agytól – az eljárástól pedig azt az eredményt várták, hogy a hallucinációkkal küzdő, agresszív, dühöngő betegek kezelhetővé válnak, kvázi „meggyógyulnak”.

Ezeket a barbár módszereket ma már nem alkalmazza a pszichiátria, helyettük korszerű gyógyszerek és terápiás lehetőségek vannak.

Fontos azt is tudni, ugyanebben a korszakban ahhoz sem kellett sok, hogy az embert elmebetegnek nyilvánítsák: az asztma, a migrénes fejfájás, az alvászavarok, illetve a szexuális devianciák (beleértve azt is, ha valaki egyszeren csak a saját neméhez vonzódott) mind-mind okot adtak arra, hogy az illetőt megbélyegezzék, intézetbe zárják és különféle kétes kezeléseket vessék alá, amelyeket ha túlél, valószínűleg megnyomorított félembereként töltötte élete hátralévő részét.

Visszatekintve látható, hogy az orvostudomány teljes tévúton járt, ám abban az időben azok, akik ezt kitalálták, úttörőknek számítottak: António Egas Monizt a lobotómia elmekórtani alkalmazásáért 1949-ben Walter Rudolf Hess-szel közösen például orvostudományi Nobel-díjjal tüntették ki.

Hogy miért írom mindezt le? Az történt, hogy valaki, akinek a szavára sokan figyelnek, ki merte mondani, hogy a fiatalokúakon végzett nemátalakító műtétek, hormonkezelések és minden, ami a testi fejlődésükben zavart, kárt, megakadást, visszafordíthatatlan elváltozást okoz, legalább olyan káros hatású, mint annak idején maga a lobotómia volt. Ez a hölgy pedig J. K. Rowling volt, a Harry Potter-könyvek írója, aki azt merészelte a Fox News közösségi felületén állítani, hogy szerinte egy gyermek sem születik „rossz” testben, nincsenek közöttük transzneműek, és aggodalmát fejezte ki az őket érintő orvosi beavatkozásokat illetően.

Annyira bátor és szókimondó volt, hogy egyenesen azt mondta, ezek a műtétek és orvosi beavatkozások károsabbak lehetnek, mint a lobotómia volt annak idején.

Gondolhatják, teljes gúzzal nekiment a világ abnormálisabb fele. Rowling a körökben egyébként sem túl népszerű, olyannyira nem, hogy saját történetének főszereplőivel, pontosabban azok filmbéli megformálóival, Emma Watsonnal és Daniel Radcliff-fel is összerúgta a port a közösségi platformokon. Rowling ugyanis azt állította, hogy a két főhős arra használja az ismertségét, hogy szurkoljanak a kiskorúakon végzett nemátalakító beavatkozásoknak. Jött is természetesen a kontra: az írónőt transzfóbiával vádolták, de akadtak olyan „rajongók” is, akik üzentek Rowlingnak: halomra égetik a könyveit transzfób kijelentései miatt, és a tőz melegénél mályvacukrot sütnek. Az írónő akkor frappánsan reagált: „Ugyanazt a jogdíjat kapom, akár elolvassa, akár elégeti őket! Élvezze a mályvacukrot!”

Talán nem tévedek nagyot azzal, ha leírom:

ez az egész ?rület, amely mostanra jóformán kezelhetetlen mértékű lett, a tengerentúlon érte el csúcspontját.

Számos hollywoodi híresség például büszkén vállalja, hogy a gyermeke nem bináris, transznemű, de minimum a saját neméhez vonzódik, olyannyira, hogy vannak olyan híres anyák és apák, akik anélkül, hogy bármit tudnának gyermekük nemi identitásfejlődésének menetéről, kezdettől fogva „nemsemleges” nevelik őket. Ez megmutatkozik a nekik vásárolt játékokban, ruhákban, a teljes külső megjelenésen, és akkor arról még nem tudunk semmit, hogy a négy fal között mi hangzik el szülő és gyermek között az élet nagy dolgait illetően. Tulajdonképpen az lenne a nagy dolog, hogy egy ilyen gyermekkort végigélő felnőtt ép ésszel és nemi identitással kecmeregne ki a történetből. Abba pedig úgy tőnik, közülük senki nem gondol bele, hogy hosszú távon, akár tíz, húsz vagy harminc év múlva, milyen következményei lesznek annak, ami ezekkel a gyerekekkel most történik.

A lényeg, hogy most ez a trend, az a valaki, akinek minimum egy szexuálisan sokszínű gyermeke van, vagy épp maga az, és ezt lehet tweetelni, instázní és nyilatkozni róla egy érzelmes feltáró interjúban valamelyik csúcsnézettségű show-műsorban.

Arról pedig, hogy milyen komoly és erős a lobbí, hogy a hagyományos nemeket, illetve a heteroszexuális tengelyen kívül eső embereket kvázi általános és teljesen hétköznapi szintre emeljék a köztudatban, jó példa a párizsi olimpián óriási vihart kavart az algériai származású (most már) olimpiai bajnok Imane Helif esete, akiről a

világverseny idején minden kompetens szervezet váltig állította, hogy n?. A bökken? csak az volt, hogy ránézésre is megállapítható volt, hogy ez az állítás nem feltétlenül állja meg a helyét, f?ként akkor nem, ha bokszolásról van szó: egy férfi fizikumával és üt?erejével szállt ringbe n?i sporttársai ellen.

Ennek köszönhet?, hogy a n?i szakágban versenyz? olimpiai aranyérmét nyert saját súlycsoportjában, férfiként. Mert utólag természetesen megcáfolhatatlanul kiderült, hogy Helif biológiailag férfi, amit egyébként a világ nagy része már az olimpia ideje alatt is tudott. A vita pedig újra fellángolt, a Kim Jones által vezetett független n?i sporttanács, azaz az ICONS egyenesen azt követeli, vegyék el Helif érmét, amit, lássuk be, jogtalanul nyert. A nemzetközi bokszszövetség orosz elnöke, Umar Kremjlov bocsánatkérésre szólította fel Thomas Bach NOB-elnököt, amiért engedte versenyezni a n?k között az algériai bokszolót. Emellett aláírásgy?jtés indult annak érdekében, hogy akinél felmerül annak lehet?sége, hogy nem egyértelm? a biológiai neme, annál kötelez? legyen a nemi vizsgálat, illetve vezessenek be a világversenyeken egy harmadik kategóriát a n?i és férfiszámok mellett, amelyben a Helifhez hasonló sportolók mérhetik össze erejüket. A nyomásgyakorlás egyértelm?en a NOB-nál összpontosul, akik továbbra is kitartanak augusztusi álláspontjuk mellett. Egyel?re.

Az algériai sportoló esete egyértelm?en rávilágít arra a jelenségre, amivel kapcsolatban a kirekeszt?nek és mindenféle „fób”-nak kikiáltott emberek, köztük J. K. Rowling is húzza a cseng?t már egy ideje. Itt már régen nem elfogadásról és toleranciáról van szó: azt hiszem, a világ értelmesebbik fele maximálisan elfogadta azt a tényt, hogy élnek a társadalomban szexuális és nemi kisebbségek, akik nem lehetnek gúny tárgyai, nem érheti ?ket hátrányos megkülönböztetés vagy diszkrimináció.

A probléma az, hogy a kisebbséghez tartozó fél nem elégszik meg a békés együttéléssel, és azért küzd, hogy a többségi elvet képviselhesse, azaz forduljon a kocka, és az egyszer? heteroszexuális n?k és férfiak legyenek azok, akikre furcsán nézünk, akiket kigúnyolunk, kirekesztünk, diszkriminálunk és kinézünk.

Helif esete éppen err?l szól: még ha mindenki tudja, látja és tapasztalja, hogy nem egyértelm?en, biológiailag n?, akkor is fogadják el, mert ? annak érzi magát, és ha úgy tetszik, olimpiai bajnok lesz közöttük. És az is lett. A világ számára pedig azt az üzenetet hordozta magában az eset, hogy ha ez már az olimpián is megtörténhet, hogy egy komplett élsportolói közösséget hülyének néznek és kisebbségbe szorítanak egyetlen, nemi identitásában bizonytalan emberért, akkor megtehetjük ezt bármilyen más esetben is, hiszen Helif elérte a célját.

Visszatérve Rowlingra, a következmények beláthatatlanok. Egy feln?ttként err?l dönt? ember életében is, de egy gyermekében, kiskorúében f?ként. Nemcsak fizikailag, hanem lelkiileg is. És ebben hatalmas fele?ssége van Hollywoodnak, a szórakoztatóiparnak, a teljes nyugati lobbinak, amely szüntelenül küzd ezekért a jogokért.

Talán száz év távlatából, amikor már felmérhet? lesz ezeknek a beavatkozásoknak és a teljes mentális lobbinak a hatása és következménye, megállapítja majd a többség, hogy nem volt jó ötlet. De talán érdemes lenne nem eljutni odáig.

Ambrus-Jobbágyi Zsófia - www.magyar nemzet.hu

